

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 227

PHẨM THỨ CHÍN: VIÊN MÃN THÀNH TỰU

Kinh văn: “**Phật cáo A Nan, Pháp Tạng Tỳ Kheo, tu Bồ Tát hạnh, tích công lũy đức, vô lượng vô biên**”.

Đây là phẩm thứ chín của bốn Kinh này “viên mãn thành tựu”. Tiêu đề trong đoạn lớn này là “quả đức viên mãn”. Từ phẩm một mãi đến phẩm thứ 42 giới thiệu y chánh trang nghiêm của Thế giới Tây Phương tổng cộng phân làm năm đoạn lớn. Đoạn thứ nhất là “tông thị thành Phật thời xứ”, chính là phẩm thứ chín cùng thứ mười. Nội dung của chỗ này chính là nội dung của phẩm này, Phật xưng tán Pháp Tạng Tỳ Kheo tu hành thành tựu. Những chỗ này chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực để học tập.

Bồ Tát Pháp Tạng, chúng ta đọc thấy ở Kinh văn phía trước, Ngài tu đại hạnh của Bồ Tát Phổ Hiền, ở trong vô lượng kiếp tích lũy công đức vô lượng vô biên. Sau khi chúng ta đọc rồi, phải tỉ mỉ mà tư duy, mà phản tỉnh, mà kiểm điểm, đặc biệt là trên Kinh nói “tích công lũy đức”. Cái gì là “công”, cái gì là “đức”, cần phải phân biệt cho rõ ràng. “Công” là nói công phu tu hành. Công phu ở chỗ nào? Chẳng qua là đoạn ác tu thiện, thay đổi tự làm mới. Phổ Hiền hạnh môn vô lượng vô biên. Ở trong “Kinh Hoa Nghiêm”, Bồ Tát đem vô lượng vô biên công hạnh quy nạp làm mười loại lớn, đây là “Mười đại nguyện vương” nổi tiếng. Đây là mười khóa mục, chúng ta phải nỗ lực học tập, cũng giống như Bồ Tát tích lũy công đức.

Trong khóa mục thứ nhất nói với chúng ta “lễ kính chư Phật”. Chúng ta chưa làm được, chúng ta đối với chư Phật không hề có chút tâm cung kính. Đây là lỗi lầm. Chư Phật Như Lai tại vì sao muốn chúng ta cung kính đối với các Ngài? “Lễ kính chư Phật” có phải là cái ý này không? Không phải vậy. Không phải nói chư Phật Như Lai, A La Hán trở lên tâm thanh tịnh hiện tiền rồi, nếu như còn có một ý niệm mong muốn người khác cung kính đối với ta, đó là vọng tưởng, là phân biệt, là chấp trước, đó là phàm phu không phải Thánh nhân.

Tại vì sao Bồ Tát dạy chúng ta điều đầu tiên thì phải tu lễ kính? Chúng ta cần phải tường tận. Lễ kính là tánh đức, hay nói cách khác, là đức năng tự tánh

chúng ta vốn đủ, cho nên người tu hành chứng quả, không cần nói chứng đại quả, mà chứng quả nhỏ như Thanh Văn, Duyên Giác, họ đối người đối việc đối vật đều có tâm chân thành cung kính. Vì sao vậy? Tánh đức tự nhiên lưu lộ ra, vốn dĩ chính là như vậy, một chút miễn cưỡng ở trong đó cũng không có. Do đây có thể biết, tánh đức của chính chúng ta mê mất rồi, chúng ta ngày nay đối người đối việc đối vật cống cao ngã mạn, không có chút tâm cung kính, vậy thì sai rồi. Đây là tâm gì vậy? Cái này ở trong Phật pháp gọi là “tâm luân hồi”, chúng ta đem bản tánh biến thành tâm luân hồi, đây là đặc biệt sai lầm. Bồ Tát giúp chúng ta chỉ có một mục tiêu, là giúp chúng ta hồi phục tự tánh mà thôi. Tự tánh chúng ta có đầy đủ vô lượng trí tuệ, vô lượng đức năng, không hề khác biệt với chư Phật Như Lai, cho nên trong Phật Kinh đã nói khóa mục tu học, cương lĩnh tu học, không có điều nào mà trong tự tánh không sẵn đủ. Phạm phu chúng ta hiểu sai cho rằng đó là giáo điều của Thích Ca Mâu Ni Phật, Phật Bồ Tát có ý chế định nhiều thứ hạn chế, đây là chúng ta hoàn toàn hiểu sai, thấy đều suy đoán sai, mà không biết được nó là đức năng của tự tánh vốn đủ. Do đây có thể biết, Phật dạy chúng ta làm như vậy, đây là phương pháp hồi phục tánh đức, hoặc giả nói đây là một loại phương thức hồi phục tánh đức đều được. Nếu chúng ta không dùng phương pháp này mà muốn hồi phục tánh đức, vậy thì khó rồi. Cho nên sau khi hiểu rõ chân tướng sự thật này, chúng ta đối với khóa mục tu học trong Kinh điển tự nhiên liền rất hoan hỉ chăm chỉ mà tu học.

“Lễ” là nói biểu hiện bên ngoài, “kính” là nói nội tâm, trong ngoài nhất như. Đúng như câu “*thành u trung, hình u ngoai*”, trong nội tâm có thành kính, biểu hiện bên ngoài tự nhiên chính là lễ kính, chúng ta làm sao có thể không học? Bạn là người tu hành có công phu hay không, xem qua tướng mạo của bạn, xem qua biểu thái động tác của bạn thì biết được, công phu của bạn toàn biểu hiện ở ngay trong động tác, dung mạo của bạn, toàn biểu hiện ở ngay trong đó. Nhà Phật đã nói “oai nghi”, người thế gian gọi là “phong độ”. Xem qua oai nghi của bạn, xem qua phong độ của bạn, liền biết được công phu tu hành của bạn đến được tầng thứ nào. Không cách nào lừa gạt được người, người trong nghề vừa nhìn liền thấy biết. Vì sao chúng ta có thể không chăm chỉ mà công phu? Cái công phu này chính là đem sai lầm cải đổi lại, đây là công phu. Chúng ta bất kính đối người đối việc đối vật, làm thế nào đem nó cải đổi lại kính người, kính nghiệp, kính vật. Kính nghiệp là nói đối với công tác bổn phận của chính chúng ta, chúng ta phải chăm chỉ nỗ lực mà làm, đó là kính nghiệp.

“Chư Phật”, nhất là phải tường tận, trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói được rất hay: “*Tình dữ vô tình đồng viên chủng trí*”, không chỉ tất cả chúng sanh hữu tình là chư Phật. Vì sao vậy? Vì họ có Phật tánh. Phàm hễ có Phật tánh đều phải nên làm Phật, trong Phật pháp gọi là “vị lai Phật”, tất cả chúng sanh đều là Phật vị lai. Người tu hạnh Phổ Hiền, họ là Phật vị lai thì đem họ xem thành Phật hiện tại cung kính như vậy, đây là tu hạnh Bồ Tát Phổ Hiền. Chúng ta phải nên biết, 41 vị Pháp Thân Đại Sĩ của Thế giới Hoa Tạng tu hạnh Phổ Hiền; Thế giới Cực Lạc bốn cõi ba bậc chín phẩm, tất cả đại chúng cũng tu hạnh Phổ Hiền. Hay nói cách khác, họ đều xem chúng ta thành Phật hiện tại, tôn trọng đến như vậy. Còn chúng ta xem họ bằng tâm thái gì? Không hề để họ trong mắt, cho nên họ thành Phật rồi, chúng ta vẫn luân hồi. Bạn muốn hỏi do nguyên nhân gì? Đạo lý chính ngay chỗ này, không có tâm cung kính.

Đức lễ kính vô lượng vô biên, đức thứ nhất trong vô lượng vô biên, đại đức là tiêu trừ ngã mạn. Các vị phải nên biết, “ngã mạn” là căn bản phiền não, tham sân si mạn. “Lễ kính chư Phật”, đức thứ nhất chính là đối với ngã mạn mà nói. Tại vì sao Ngài không đem đoạn tham dục đặt ở thứ nhất, mà Ngài đem đoạn ngã mạn để ở thứ nhất? Trong đây có đại đạo lý. Bởi vì Phổ Hiền hạnh nguyện không phải đối với người phổ thông mà nói, hay nói cách khác, không phải sơ học. Sơ học, Bồ Tát giúp bạn trước đoạn tham sân si, hạnh Phổ Hiền là độ đại Bồ Tát, đã có người thành tựu. Những Bồ Tát này muốn đem cảnh giới hướng nâng lên cao, chướng ngại lớn nhất ngay trong đó, chúng ta gọi là “ngiệp chướng”, nghiệp chướng lớn nhất chính là “ngã mạn”. Vì sao vậy? Có ngã mạn thì rất khó tiếp nhận giáo huấn của người khác, tiếp nhận phê bình của người khác, lỗi lầm của chính mình làm thế nào có thể cải đổi lại?

Gần đây chế tác thành VCD “Liễu Phàm Tứ Huấn”, hai đĩa phim kịch truyền hình, tôi nghĩ rất nhiều người đã xem qua. Trong đó có một tú tài đi học là Trương Úy Nham, ngã mạn, tham gia thi cử không đậu, hét mắng quan chủ khảo có mắt như mù, học vấn của anh tốt như vậy, văn chương làm được hay đến như vậy mà không hề được chọn. Cũng may gặp được một vị đạo sĩ, đạo sĩ xem thấy anh ấy ở nơi đó nổi nóng mắng quan chủ khảo, liền ở bên cạnh nói: “*Văn chương của anh nhất định không tốt*”. Anh ấy liền càng tức giận: “*Ông chưa xem thấy qua văn chương của tôi, làm sao ông biết được văn chương của tôi không tốt?*”. Đạo sĩ nói: “*Anh ngạo mạn, không có phước, văn chương của anh làm sao có thể làm tốt được?*”. Anh ấy cũng xem là không tặc, cũng xem là người có học, còn có thể tiếp nhận. Người có thể tiếp nhận, chịu cải đổi tự làm mới, con người này là pháp

khí, còn có hy vọng. Nếu như một mực tự cho là đúng, không thể tiếp nhận phê bình của người khác, không biết phản tỉnh cải lỗi, con người này trong Kinh Phật gọi là “Nhất Xiển Đề”. “Nhất Xiển Đề” là tiếng Phạn, dịch thành ý Trung văn là “không có thiện căn”, không thể tiếp nhận khuyến cáo của người khác. Con người này không có hy vọng, mãi mãi phải đọa lạc, ngay Trương Úy Nham cũng không bằng.

Chúng ta xem thấy Pháp Tạng làm sao thành Phật? Vì sao có thể thành Phật mà còn nhận được tôn kính của tất cả chư Phật? Thích Ca Mâu Ni Phật tán thán ở trong bốn Kinh, Ngài đại biểu chư Phật tán thán A Di Đà Phật là “*quang trung cực tôn, Phật trung chi vương*”. A Di Đà Phật rất khiêm tốn. Từ ngay chỗ này các vị liền biết được cái gì gọi là “công đức”.

Khóa mục tu học thứ hai là “Xung tán Như Lai”. Xã hội chúng ta ngày nay phạm phải đại bệnh nghiêm trọng. Người xưa chúng ta dạy người: “*Gia hòa vạn sự hưng*”. Người cả nhà không hòa, đôi bên hủy báng lẫn nhau, cái nhà này suy, cái nhà này không lâu sẽ bại. Đoàn thể, bạn xem thấy người xưa thường nói: “*Nếu muốn Phật pháp hưng, chỉ có tăng khen tăng*”, đây là đối với đạo tràng chúng xuất gia mà nói. Chúng ta muốn hy vọng Phật pháp hưng vượng ở thế gian này, có thể rộng độ chúng sanh, lợi ích quần chúng, phải nên có cách làm thế nào? Đôi bên tán thán lẫn nhau. Nếu như đố kỵ lẫn nhau, hủy báng lẫn nhau, chướng ngại lẫn nhau, Phật pháp này không lâu liền sẽ diệt vong. Chúng ta có nghĩ đến hay không? Bốn chúng đồng tu đều phải biết, người xuất gia trong lòng càng phải rõ ràng, nếu như chúng ta hủy báng Tam Bảo, trong giới Kinh kết tội là địa ngục A Tỳ. “Phá hòa hợp tăng” là một trong năm tội nghịch. Chúng ta không có đem trọng giới này của Thế Tôn để ở trong mắt, làm càn làm quấy thật đáng sợ, không hề đem địa ngục A Tỳ để ở trong mắt. Ngày nay tại vì sao Phật pháp suy yếu đến như vậy? Không phải không có nguyên nhân.

Chúng ta ở vào thời đại hiện tại này, đối diện với nhà Phật, chúng ta phải nên làm thế nào? Người khác hủy báng chúng ta, chúng ta tán thán họ, quyết định không hủy báng họ. Người hủy báng chúng ta cũng giống như chúng ta, chúng ta có lỗi làm mà cũng có chỗ tốt. Con người không hoàn toàn sai, không thể nào cả đời không có việc nào là việc tốt, đều là thiện ác lẫn lộn. Họ tạo ra phía bên ác đó, chúng ta không nên để ý đến. Chúng ta xem thấy phía bên thiện của người khác, chúng ta phải nên tán thán. Người xưa thường hay dạy chúng ta “*án ác dương thiện*”, chỉ cần chúng ta cả đời có thể tuân thủ, chăm chỉ nỗ lực như vậy

mà làm, là chúng ta đang hưng Phật pháp. Nếu như chúng ta cũng tham gia phê bình những việc đó, vậy chúng ta đang làm Phật pháp diệt.

Lần này tôi ở Hong Kong, có không ít đồng tu từ đại lục đến nói với tôi, đồng tu nhà Phật của vùng Giang Tô vô cùng phản đối bản hội tập của Hạ Liên Cư, họ tán thán đọc tụng bản dịch của Khang Tăng Khải. Tôi nói, việc này rất tốt mà, tôi tìm một thời gian đem quyển của Khang Tăng Khải tỉ mỉ giảng qua một lần cúng dường họ, không phải rất tốt sao? Các vị ưa thích quyển dịch nào, tôi sẽ giảng cho các vị nghe quyển đó. Kỳ thật, chỉ cần khuyên người niệm A Di Đà Phật vãng sanh Tịnh Độ thì tốt, thì xem là thành tựu rồi. “Khen mình chê người” là trọng giới Bồ Tát, một điều đầu tiên trong “Du Già Bồ Tát Giới Bản”, trọng giới, chúng ta nhất định phải nên biết.

“*Xung tán Như Lai*”. Việc này ở phía trước đều nói qua với các vị, trên Kinh nói “Như Lai” đều là nói tánh đức, tánh đức là thuần thiện. Cho nên người tâm thiện, hạnh thiện, lời nói thiện, chúng ta phải nên xung tán. Ác tâm, ác hạnh, ác ngôn của họ, chúng ta không nên để vào trong tâm. Đây chính là Thế Tôn ở trong “Thập Thiện Nghiệp Đạo” dạy bảo chúng ta: “*Bồ Tát ngày đêm thường niệm thiện pháp*”. Mỗi vị đồng tu học Phật đều là Bồ Tát. Thế Tôn vì chúng ta nói “Thập Thiện Nghiệp Đạo”, chúng ta mỗi một đồng tu đều có phần, phải nên tiếp nhận, y giáo phụng hành. “*Ngày đêm thường niệm thiện pháp*” là tâm thiện, “*tư duy thiện pháp*” là tư tưởng của chúng ta thiện, “*quán sát thiện pháp*” là sáu căn chúng ta tiếp xúc thiện pháp của sáu trần, không tiếp xúc bất thiện, hành thiện, thân ngữ ý ba nghiệp đều thiện, không có bất thiện. Sau cùng Phật có một câu nói càng hay: “*Không để chút nào bất thiện xen tạp*”. Câu nói này quan trọng, chúng ta phải thường hay ghi nhớ ở trong tâm, thường ghi nhớ trong lòng. Tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền nhân không gì khác là chân thật lập chí làm người thiện đệ nhất đẳng thế gian, người tốt đệ nhất đẳng, đây là đệ tử Thánh Hiền chư Phật Như Lai. Chúng ta không làm người giàu, chúng ta không làm quý nhân, chúng ta muốn làm người thiện, chúng ta muốn làm người tốt. Có chí hướng này, bạn tự nhiên liền có thể tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, mới chịu tích lũy vô lượng vô biên công đức, mới thật làm. Nếu như các vị tỉ mỉ mà tư duy, tỉ mỉ mà thể hội, thế gian làm người thiện tốt hơn làm quý nhân, tốt hơn làm người giàu. Bạn không nỗ lực mà làm, tôi nói tốt với bạn tốt đến trình độ nào bạn cũng không biết được, tôi nói với bạn, bạn cũng không thể thể hội được, bạn cũng không thể hiểu được. Bạn quả nhiên chân thật đi làm, bạn mới biết được tam muội trong đó. Lấy Phật pháp để nói, bạn được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần

ủng hộ, ngay trong thế xuất thế gian pháp không đâu không được lợi. Người thế gian đã nói: “*Phùng hung hóa kiết, gặp nạn thành tốt*”, bạn nhất định đạt được. Lời nói này là thật, không phải là giả, chỉ có người thiện, người tốt họ rõ ràng, họ tường tận. Phổ Hiền tu hành mười cương lĩnh, hai điều đầu là căn bản của đức hạnh. Trên “*Kinh Vô Lượng Thọ*” nói “*tích trực đức bản*”, câu nói này nói qua rất nhiều lần. “*Tích trực đức bản*” chính là hai câu này, tám câu phía sau đều là thuộc về cành lá, hai câu này là căn bản. Không có cội gốc thì làm gì có cành lá? Cho nên tu hành công phu muốn có lực, nhất định phải “*tu từ căn bản*”.

Tu căn bản, nhà Nho chúng ta dạy người “*hiếu đễ*”. Đễ là kính. Có thể tôn trọng người khác, đây là đễ, cùng mười đại nguyện vương “*lễ kính chư Phật*” không hề khác biệt, nên có câu: “*Nhập tắc hiếu, xuất tắc đễ*”. Nhập là ở trong nhà phải tận hiếu đối với cha mẹ, xuất nhất định phải tôn trọng người khác, rộng tu lễ kính.

Điều thứ ba, đây mới nói đến “Rộng tu cúng dường”. Cúng dường và bố thí là một ý. Trong bố thí, tâm cúng kính ít; trong cúng dường, tâm cúng kính đầy đủ, cho nên trong cúng dường cũng là ba loại tài, pháp, vô úy. Tài thí, tài cúng dường nhất định được tài phú, cho nên nhân của tài phú là từ bố thí tài mà có, càng thí càng nhiều. Nếu như muốn tu cúng dường, dùng tâm chân thành cúng kính lấy tài vật cúng dường chúng sanh, thì bạn được càng hùng hậu hơn. Chúng sanh chính là Phật, sanh Phật không hề khác biệt, Phật ở trên Kinh Đại Thừa thường nói: “*Sanh Phật không hai*”, “*lý sự nhất như*”. Những khai thị này là cực trọng yếu, chúng ta thường hay đọc, thường hay tư duy, thường hay quán sát, liền sẽ đem cách nghĩ cách nhìn sai lầm của chúng ta tu sửa lại. Người xưa thường nói: “*Sách đọc ngàn lần, nghĩa kia tự thấy*”. Hai câu nói này chính là hiện tại chúng ta đã nói: “*Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”, chính là ý nghĩa này. Huân tu thời gian dài, không ngừng huân tu, mới khởi lên được tác dụng.

Nếu mọi người không thể ở ngay trong một năm đọc được ba trăm lần “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” thì bạn không khởi được tác dụng, hay nói cách khác, bạn không có công đức. Ngay trong một năm một ngày đọc qua một lần, đọc qua ba trăm năm mươi lần, đây là “*công*”. “*Đức*” là cái gì? Khởi tâm động niệm bạn liền biết kiết hung họa phước, đó chính là đức. Đạo lý tường tận rồi, nhân quả tường tận rồi, bạn tự nhiên liền sẽ đoạn ác tu thiện. Đoạn ác hung tai liền tiêu mất, tích thiện phước lạc liền đến, đó là đức. Bạn không có một tập công ba trăm biến thì bạn lấy đâu ra đức? Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm vẫn cứ tùy thuận phiền não

tập khí của chính mình, vẫn cứ ngày ngày đang tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp, bạn không có đức.

Trong đồng tu xuất gia chúng ta cũng có một số người tâm ý qua loa đối với giúp đỡ quần chúng rộng lớn, luôn luôn có rất nhiều kém khuyết. Không phải họ không có tâm lợi ích chúng sanh, họ thật có, nhưng họ vẫn thường hay quên mất, cho nên nếu đạo tâm lúc có lúc không thì không thể thành tựu công đức. Truy tìm ngọn nguồn, do thời gian huân tu quá ít, cảnh giới hiện tiền vẫn cứ là tùy thuận phiền não, trí tuệ luôn là không thể đề khởi. Chẳng trách người thông thường nói “nghiệp chướng quá nặng”, đành phải dùng câu nói này. Câu nói này không giả, chân thật là nghiệp chướng quá nặng.

Pháp bố thí, chúng ta ở bên đây cung cấp vật phẩm bố thí pháp rất nhiều. Hiện tại chế tác cũng rất thuận tiện, thế nhưng người nghĩ đến không nhiều, người mang theo trên người một vật phẩm để kết duyên thì càng ít. Người chân thật có tâm họ sẽ làm, ra khỏi cửa trên người luôn mang theo một ít Kinh sách tượng Phật, những món đồ này. Gặp được người có duyên, họ kết duyên với người; gặp được người có nghi hoặc, họ vì người nói pháp. Phải có cái tâm này, phải hoan hỷ mà làm, phải thường hay làm, làm không gián đoạn. Chúng ta tích lũy công đức không phải sự việc của một đời, mà đời đời kiếp kiếp. Trong Phật pháp nói, từ sơ phát tâm đến Như Lai địa không có nghỉ ngơi ngày nào, ngày ngày đều đang làm. Chúng sanh có chúng sanh hữu tình chúng ta không thấy được, đích thực có không phải không có. Ngạn ngữ có câu: “*Ngặng đầu ba thước có thần minh*”, đó là chúng sanh vô hình, so với mắt thịt của chúng ta có thể xem thấy không biết được nhiều hơn gấp bao nhiêu lần. Chúng ta có thể gạt người sao? Bạn có thể chính mình lừa gạt chính mình, bạn không thể lừa gạt được chúng sanh, cho nên không chăm chỉ làm thì sao được? Cúng dường phải thật tu.

Điều thứ tư là “sám hối nghiệp chướng”.

Điều thứ năm là “Tùy hỷ công đức”. Tốt, xem thấy người khác có tâm thiện, hạnh thiện, nguyện thiện, chúng ta phải nên tùy hỷ, quyết không thể đố kỵ, quyết không thể chướng ngại, phá hoại. Cái nghiệp đó tạo quá lớn. Kết tội lớn nhỏ, phải xem người ta cái tâm thiện, nguyện thiện, hạnh thiện đó ảnh hưởng đến bao lớn, bao nhiêu rộng, thời gian dài bao nhiêu. Giả như cái việc thiện này của họ mặt ảnh hưởng rất rộng, nếu như bạn phá hoại nó, chướng ngại nó, cái tội lỗi này thì quá nặng. Loại trọng tội này, trong “Phát Khởi Bồ Tát Thù Thắng Chí Nhạo Kinh” nói được rất rõ ràng, quả báo thật đáng sợ. Họ làm là việc thiện nhỏ, mặt ảnh

hường không lớn, thời gian cũng không dài, cái tội này nhỏ, cái quả báo này tương đối nhẹ. Từ những phương diện này, chúng ta nghĩ ngợi nhiều liền biết được.

Cho nên, người khác có thiện tâm, thiện nguyện, thiện hạnh, chúng ta phải nên tùy hỷ, tận tâm tận lực mà giúp đỡ họ. Ta không có thời gian giúp đỡ họ, ta cũng không có tài phú đi giúp đỡ họ, hoan hỷ tán thán cũng là tùy hỷ công đức. Công đức này có bao lớn? Xem tâm của chính mình. Tâm chân thành tán thán, tùy hỷ công đức cũng là vô lượng vô biên. Vì sao vậy? Không phải ta không mang tiền giúp đỡ họ, mà ta không có tiền; không phải ta không muốn đi làm công giúp cho họ, mà ta không có thời gian, đây là gì? Duyên không đủ, phát tâm viên mãn. Phát tâm viên mãn, công đức liền viên mãn. Phật pháp đích thực không ở hình thức mà ở thực chất. Thực chất là bạn chân thật phát tâm. Cho nên chúng ta quyết không nên khinh mạn một số người bần cùng, một số người không có địa vị trong xã hội, họ không có tiền tài, thậm chí thân thể suy yếu nhiều bệnh, họ cũng không có năng lực đi làm việc tốt. Nếu như họ xem thấy người khác làm việc tốt, phát tâm chân thành tùy hỷ, công đức không thể nghĩ bàn. Những đạo lý này luôn phải hiểu được, chúng ta chính mình mới biết được làm thế nào tu tích công đức.

Phía sau là “*thỉnh chuyển pháp luân*”, “*thỉnh Phật trụ thế*”. “Thỉnh chuyển pháp luân” chính là thỉnh các đại đức có đức có tu có học giảng Kinh nói pháp, khai đạo chúng sanh. Những thiện tri thức này nếu như không có người đến khai thỉnh, thì chỗ này của chúng ta, quần chúng rộng lớn liền không có cơ hội nghe được Phật pháp. Cho nên, người khai thỉnh công đức rất lớn. Phải biết khai thỉnh, khai thỉnh cần phải có trí tuệ, vì sao vậy? Có trí tuệ phân biệt tà chánh, phân biệt phải quấy. Đặc biệt ở vào thời đại này, Phật pháp có chánh có tà, Thế Tôn ở trong “*Kinh Lăng Nghiêm*” nói với chúng ta: “*Thời kỳ Mạt Pháp (chính là chỉ thời đại hiện tại này của chúng ta), tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng*”. Hiện tại lực lượng của tà pháp mạnh, lực lượng của chánh pháp yếu mỏng, tà pháp nhiều, chánh pháp ít, chúng ta mời những đại đức này đến giảng Kinh nói pháp, nếu như mời một tà sư đến nói pháp thì không những không có công đức mà còn có tội nghiệp. Vì sao vậy? Mê lầm chúng sanh. Cái lỗi lầm này, người thỉnh pháp phải gánh lấy trách nhiệm. Cho nên thỉnh pháp cũng không phải là việc dễ dàng, nhất là thời đại hiện tại này, trong nhà Phật người có thể giảng Kinh nói pháp ít, cho nên đối với hoằng dương chánh pháp vô cùng gian nan.

Ngày trước tôi ở Hoa Kỳ, Hoa Kỳ có rất nhiều đạo tràng, đều là các cư sĩ xây dựng, những đạo tràng này thông thường đều không có pháp sư trụ trì, thế mà những đạo tràng này pháp duyên cũng rất hưng thịnh, thường hay không

ngừng lễ thỉnh pháp sư đến giảng Kinh nói pháp. Đương nhiên thuận tiện nhất là nghe nói một vị pháp nào đến Hoa Kỳ, đi qua nơi đây, phải mau mời họ. Pháp sư cũng thuận tiện, ở trong đạo tràng ba ngày năm ngày cùng mọi người giảng khai thị kết duyên. Pháp sư như vậy nhiều, giảng pháp môn cũng nhiều, thính chúng cũng thường hay nghe. Sau khi nghe rồi, không biết được học pháp môn nào tốt, nghe loạn rồi. Người thỉnh pháp khó, quá khó quá khó. Việc này tôi nghĩ không chỉ ở Hoa Kỳ, mà rất nhiều khu vực đều có hiện tượng này. Là học Phật, không sai, học pháp môn nào? Mỗi môn đều học, không chuyên, cho nên tu học cả một đời cũng không có thành tựu. Nguyên nhân này chúng ta luôn phải biết. Thực tế mà nói, hiện tại người biết được không nhiều.

Khi tôi còn trẻ, ở Đài Trung theo lão cư sĩ Lý Bình Nam mười năm. Tôi ở nơi Ngài thời gian rất dài, mỗi ngày tỉ mỉ quán sát. Thầy ở Đài Trung trụ trì hai đạo tràng, một cái là Liên Xã Phật Giáo Đài Trung, một cái là Thư Viện Từ Quang. Hai đạo tràng này đều là đạo tràng lão sư Ngài giảng Kinh hoằng pháp.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ